

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, као суд трећег степена, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Драгише Ђорђевића, Слободана Рашића, Соње Манојловић, Љубомира Вучковића, Слободана Газиводе и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Свјетланом Николић као записничарем, у кривичном предмету оптуженог Д.В., због кривичног дела убиства у покушају из члана 47. став 2. тачка 6. Кривичног закона Републике Србије у вези члана 19. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, решавајући о жалбама оптуженог Д.В. и заједничкој жалби бранилаца оптуженог адвоката М.Ј. и Р.Ш. изјављеним против пресуде Врховног суда Србије у Београду Кж. I 1569/04 од 09.11.2004. године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. ЗКП дана 20.05.2005. године у присуству оптуженог Д.В. и његових бранилаца адвоката М.Ј. и Р.Ш., донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖАВАЈУ СЕ жалба оптуженог Д.В. и заједничка жалба његових бранилаца и **ПРЕИНАЧУЈУ** пресуде Врховног суда Србије у Београду Кж. I 1569/04 од 09.11.2004. године и Окружног суда у Панчеву К.56/03 од 12.05.2004. године, само у погледу одлуке о казни, тако што Врховни суд оптуженог Д.В., због извршеног кривичног дела убиства у покушају из члана 47. став 2. тачка 6. КЗ РС у вези члана 19. КЗ СРЈ за које је оглашен кривим пресудом Окружног суда у Панчеву К.56/03 од 12.05.2004. године, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 15-петнаест година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 29.01.2003. године, па надаље.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Панчеву К.56/03 од 12.05.2004. године оглашен је кривим Д.В. због кривичног дела убиства у покушају из члана 47. став 2. тачка 6. КЗ РС у вези члана 19. КЗ СРЈ и осуђен на казну затвора у трајању од 40 година, у коју му је урачунато време проведено у притвору по решењу Окружног суда у Панчеву Кри.23/03 од 29.01.2003. године до правноснажности пресуде; оштећени И.Д., Н.П., А.К., Д. П. и Г.С., које заступа адвокат Н.М. из П., као и оштећени А.Р., З.Ј., З.В. и З.М., упућени су на парницу ради остваривања имовинско-правних захтева; оптужени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 43.696,00 динара, а на име паушала износ од 5.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења; оптужени је обавезан да плати трошкове поступка оштећенима И.Д., Н.П., А.К., Д.П. и Г.С. у износима који су имали за ангажовање пуномоћника адвоката Н.М. из П., све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Врховног суда Србије у Београду Кж. I 1569/04 од 09.11.2004. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца оптуженог Д.В., а пресуда Окружног суда у Панчеву К.56/03 од 12.05.2004. године, потврђена.

Против другостепене пресуде – Врховног суда Србије у Београду Кж. I 1569/04 од 09.11.2004. године жалбе су изјавили:

- оптужени Д.В. (са допуном жалбе), без навођења законских основа, а из садржине жалбе произилази да се пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, а жалбом се предлаже и укидање притвора;

- браниоци оптуженог Д.В., адвокати М.Ј. и Р.Ш., због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање. Жалбом је захтевано да о седници већа трећег степена Врховног суда буду обавештени браниоци и оптужени.

Републички јавни тужилац је поднеском Ктж.132/05 од 17.01.2005. године предложио да се жалба оптуженог са допуном исте као и заједничка жалба његових бранилаца одбију као неосноване.

Врховни суд је, одлучујући у трећем степену, одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП у присуству оптуженог Д.В. и његових бранилаца адвоката М.Ј. и Р.Ш. који су изнели своје ставове и мишљења, размотрио све списе предмета, па је по оцени навода жалби, нашао:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на које Врховни суд као суд трећег степена пази по службеној дужности (члан 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП).

У заједничкој жалби бранилаца оптуженог наводи се да је недопустива одлука другостепеног суда о томе да се њихове жалбе одбацују због тога што су упућене неблаговремено као допуна образложења жалбе која је изјављена у законском року, при чему је пропуштено да се на седницу већа позову браниоци и оптужени, иако су то захтевали, чиме је ускраћено право на одбрану оптуженог. Битна повреда одредаба кривичног поступка по жалбама оптуженог и његових бранилаца састоји се у томе што у већу које је доносило одлуку у првом степену на главном претресу одржаном 30.04.2004. године није био присутан један члан, па са тог разлога одлука првостепеног суда није легитимна.

По оцени суда трећег степена жалбени наводи су неосновани.

Увидом у одлуку другостепеног суда утврђује се да Врховни суд није одбацио жалбе бранилаца, напротив, жалбе бранилаца оптуженог одбијене су као неосноване, а из садржине образложења другостепене пресуде произилази да је разматрана и допуна образложења жалбе, што је јасно назначено у наведеној одлуци (страна 2. став последњи образложења другостепене пресуде). Другостепени суд није био у обавези да на седници већа позива браниоце и оптужене јер такав захтев није постављен у жалби, већ у допуни исте која је неблаговремена. И на крају, из списка предмета првостепеног суда не може се утврдити недостатак у погледу састава већа на главном претресу одржаном 30.04.2004.

године, нити је на записнику са тог претреса стављена примедба од стране бранилаца оптуженог о одсутности једног члана већа.

Жалбом оптуженог са допуном исте и жалбом његових бранилаца оспорава се правилност утврђеног чињеничног стања, а с тим у вези и правна квалификација кривичног дела, при чему се наводи да другостепена пресуда не садржи разлоге у погледу примедби које су наведене у жалбама изјављеним против првостепене пресуде, због чега се на исте и овим жалбама указује.

Наиме, жалбом оптуженог и бранилаца приговара се оцени изведених доказа који се односе на исказе сведока и налазе вештака. Указује се на постојање нелогичности и противречности у исказима сведока датих у истрази и на главном претресу, преко којих суд прелази. Посебно се указује на делове исказа сведока М.П., који не говори истину, као ни сведок С.С., уз образложење да је оптужени на спорном стану практично имао само станарско право, због чега није имао разлога да предузме радње за које се терети. По браниоцима, оптужени се добровољно иселио из стана, па ако је имао намеру да неког лиши живота, то би учинио уназад две године према повериоцу М.П. са којим је водио спор. Према томе, по одбрани, извршилац овог кривичног дела може бити само лице које је још 1997. године покушало оптуженог да лиши живота постављајући бомбу испод његовог путничког возила, у чему није успео, па је овог пута хтео то да доврши. Даље се анализирају искази сведока Ј.Ф. и М.Б. који су по жалби нетачни и непоуздани, уз тврдњу да оптужени критичном приликом није имао мобилни телефон, јер му исти није пронађен нити је уз потврду одузет. По жалбама, исказ сведока М.Ћ. је неистинит, јер је овај сведок проблематичан пошто је осумњичен за убиство таксисте З.Ј., а и малолетан је. Сведок С.Н. је изменила исказ дат у истрази, тако што је на главном претресу изјавила да је од супруге оптуженог чула да је неко поставио бомбу, па је, по жалбама, требао бити прихваћен тај део њеног исказа.

Жалбама оптуженог и бранилаца оспорава се и утврђење времена извршења кривичног дела – када је постављена бомба, а и увиђај је по жалби обављен лоше и непрофесионално и у одсуству оптуженог и браниоца, због чега је било нужно обавити реконструкцију догађаја што је суд неоправдано одбио, при чему је и балистичко вештачење спорно, јер је обављено без присуства оптуженог и браниоца.

Жалбом бранилаца оптуженог се указује да је Врховни суд олако прешао у вези захтева за допуну вештачења окривљеног Д.В. од стране комисије вештака на околност његове урачунљивости, уз мишљење одбране да је првостепени суд судио пристрасно имајући у виду повређена службена лица свог суда која су без потребе у повећаном броју, њих петоро, била присутна на спорном извршењу, иако се по Закону захтева асистенција полиције и присуство једног лица-судског извршитеља. Осим тога, код окривљеног није по жалби утврђен умишљај за лишење живота другог лица, јер уколико је оптужени извршио кривично дело у питању, морао је да зна на поуздан начин које лице је имао намеру да лиши живота. По жалби оптуженог, вештак који је обавио неуропсихијатријско вештачење др Добривоје Олћан је нестручан, па је његов налаз неприхватљив.

По жалбама оптуженог и бранилаца није правилно утврђена ни тежина повреда које су задобили оштећени, јер је суд располагао само са почетним дијагнозама, а одбијен је и предлог одбране ради обављања вештачења оштећених од стране одговарајућих медицинских стручњака. У жалби оптуженог приговара се и мишљењу вештака др

Љубише Божића и позива на чланак у "В.н." да су сви оштећени осим једног задобили лаке телесне повреде. Даље се истиче да др М.Д. није хтела да промени свој првобитни исказ, иако су пријемни документи односно повредне листе били преправљани.

У жалби бранилаца се посебно истиче да оптужени није био обучен да рукује бомбом, јер извештај команде Војног одсека П. то не казује.

Врховни суд, као суд трећег степена, налази да су сви жалбени наводи неосновани.

Чињенично стање је потпуно и правилно утврђено, изведени докази су правилно оцењени, како појединачно тако и у њиховој међусобној повезаности, као и у повезаности са осталим изведеним материјалним доказима, о чему су у првостепеној пресуди дати аргументовани разлози које је другостепени суд у потпуности прихватио, а што чини и овај суд – трећег степена.

Сведок М.П. у свом исказу је сасвим јасно и одређено описао познанство са оптуженим, њихове узајамне пословне односе, те наступели спор у вези стана и извршења судске одлуке у погледу предаје истог, а његов пуномоћник адвокат С.С. саслушана у својству сведока описала је некоректно понашање оптуженог како према њој тако и у поступку извршења судске одлуке, о чему су у првостепеној пресуди дати разлози на страни 13 образложења, који су прихваћени од стране другостепеног, а и овог суда. С тога, у вези исказа истих, без значаја је став жалбе о томе да оптужени није имао разлога да критичном приликом изврши радње за које се терети, уз произвољно и неаргументовано образложење жалбе да је то могао и раније да учини односно да је то вероватно учинило неко друго лице које се оптуженом хтело да освети. Правилно је цењен исказ сведока Ј.Ф., који је у сагласности са исказом сведока М.Б., како је то описано и образложено на страни 16 став последњи настављено на страни 17 првостепене пресуде, па је неоснована тврдња бранилаца да су искази ових сведока неистинити само због тога што мобилни телефон није пронађен и уз потврду одузет.

Исказ сведока малолетног М.Ћ. наведен на страни 14 став последњи настављен на страни 15 образложења првостепене пресуде логичан је и прихватљив, па се показује неоснованим навод у жалбама о томе да је овај сведок проблематичан јер је био осумњичен за убиство таксисте. Правилно је цењен и исказ сведока С.Н. дат у истражном поступку о томе да је од супруге оптуженог сазнала да је он поставио бомбу и да има мртвих (страна 17 став 2 образложења првостепене пресуде), јер је дат у време када је догађај био актуелан и сазнање поменуте сведокиње о томе јасније.

Тачно је утврђено време извршења кривичног дела у питању и чињенице да је дана 29.01.2003. године око 10,15 сати експлодирала бомба коју је оптужени причврстио на рагастор улазних врата стана са унутрашње стране на висини од 75цм од пода, па се супротни наводи жалбе о томе да ове чињенице нису утврђене показују неоснованим.

Увиђај на лицу места обављен је од стране стручних лица, како је констатовано на истом и у складу са законом, те на основу података из увиђаја и других бројних доказа, правилно је утврђено чињенично стање, због чега је сувишан предлог жалби ради обављања реконструкције кривичног догађаја. Вештак балистичар Драган Златковић дао је стручан и детаљан налаз и мишљење, те се и усмено изјаснио о типу и дејству бомбе, при чему је искључио могућност да је лице које је поставило бомбу изашло на иста врата,

дајући објашњење за то (страна 19 став 2 образложења првостепене пресуде), те нема разлога, и по налажењу и суда трећег степена, да се исти не прихвати. Оптужени је поседовао знање и био обучен за руковање бомбом, о чему сведочи извештај команде Војног одсека П. и исказ самог оптуженог о томе да је поред редовног војног рока током 1991. године био у добровољачким одредима на ратишту у Х.

Урачунљивост оптуженог у време извршења критичног догађаја утврђена је на основу налаза и мишљења вештака неуропсихијатра др Добривоја Олћана и психолога Марије Дивац датог у писменој форми 29.05.2003. године и на основу њихових саслушања на главном претресу, уз констатацију да је оптужени у време извршења кривичног дела био урачунљив, о чему су дати разлози на страни 7 став 1 до 6, страни 8 став 1 и страни 19 став последњи настављено на страни 20 образложења првостепене пресуде, при чему се није појавила сумња у тачност података и стручност вештака, па је сувишан предлог у жалбама о потреби новог вештачења од стране комисије вештака. С тим у вези правилно је утврђено да је оптужени са директним умишљајем покушао да лиши живота више лица, знајући круг лица која ће бити присутна 29.01.2003. године ради принудног извршења судске одлуке – предаја стана (страна 21 став последњи настављено на страни 22 образложења првостепене пресуде), због чега је неоснован навод жалбе бранилаца оптуженог о томе да је без потребе био присутан тако велики број лица.

И на крају, врста и тежина телесних повреда које су задобили оштећени утврђене су налазом и мишљењем саслушаног вештака др Љубише Божића, а засноване су на медицинској документацији здравствених установа у којима су оштећени били збринути, те није било потребно поновно вештачење од стране других вештака, како се то жалбом бранилаца предлаже.

Остали наводи у жалби и допуни жалбе оптуженог и у жалби бранилаца оптуженог које се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања нису од битног значаја за исход кривичног поступка.

Према томе, чињенично стање – како у погледу чињеница које чине обележје кривичног дела у питању, тако и у погледу оних који се тичу психичког односа оптуженог према учињеном делу, потпуно је и правилно утврђено, а квалификацијом дела по члану 47. став 2. тачка 6. КЗ РС у вези члана 19. КЗ СФРЈ и кривични закон је правилно примењен, о чему су у првостепеној пресуди на страни 22 дати ваљани разлози које је прихватио и другостепени суд, а и суд трећег степена.

Зато се супротни жалбени наводи оптуженог и његових бранилаца о томе да се у конкретном случају евенутално може радити о кривичном делу изазивања опште опасности из члана 187. став 1. КЗ РС, показују неоснованим.

Међутим, испитујући одлуку о казни, Врховни суд, као суд трећег степена, налази да су жалбе оптуженог и његових бранилаца у овоме делу основане.

Нижестепени судови – првостепени и другостепени суд – нису утврдили олакшавајуће околности које постоје. Пре свега, кривично дело је остало у покушају, оштећени су претрпели телесне повреде али је изостала најтежа последица, а законом је прописано да се за покушаје може и блаже казнити. Осим личних и породичних прилика оптуженог – о томе да је ожењен и отац двоје деце, стоји и чињеница да му је здравље

нарушено – болује од ангине пекторис, простате, лумбага, оперисао је желудац и дванаестопалачно црево, због чега је у притвору више пута интервелисала служба хитне помоћи. С`тога, по налажењу суда трећег степена, ове бројне олакшавајуће околности указују да се са блажом казном од изречене, уз оцену друштвене опасности извршеног кривичног дела и оптуженог као учиниоца, може постићи сврха кажњавања. Зато су уважене жалбе оптуженог и његових бранилаца, те нижестепене пресуде у погледу одлуке о казни преиначене, тако што је оптужени Д.В. за извршено кривично дело у питању осуђен на казну затвора у трајању од 15 година, уз урачунавање временаведеног у притвору, која казна је по налажењу овога суда потребна и довољна за остваривање сврхе кажњавања предвиђене чланом 33. КЗ СРЈ.

Из изнетих разлога, а на основу члана 391. став 1. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар,
Свјетлана Николић, с.р.

За председника већа-судија,
Слободан Газивода, с.р.